βάζοντας τὸ χέρι ἐπάνω στὸν ὦμο του, εἶπε :

— Πρόσεξε, ἀφεντικό. Αὐτὸ ποὺ εἶδες, δὲν τὸ ἔκανα γι' ἀστεῖο. Ὁ χοῖρος ἔφαγε τὸ κρέας καὶ σὲ λίγο θὰ ναι νεκρός... Κυττάξτε, κυττάξτε... Τὸ φτωχὸ ζῶο ἄρχισε κιόλας ν' ἀνησυχῆ, νὰ ταράσσεται, νὰ μὴν ξέρη τί τοῦ γίνεται...

Κι' ἀληθινά, ὁ χοῖρος εἶχε κυλιστεῖ τώρα κατὰ γῆς κι' ἔβγαζε δυνατὲς κραυγὲς ἀτ' τοὺς πόνους ποὺ τὸν ἐβασάνιζαν. Οἱ πόνοι του ὁλοένα μεγάλωναν καὶ δὲν τὸν ἄφιναν σὲ ἡσυχία. Θέλησε νὰ σηκωθῆ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε καὶ ξανάπεσε κάτω σὰν ἀσκί... Στριφογύρισε ἀκόμα μερικὲς φορές, ξανασηκώθηκε καὶ σωριάστηκε πειὰ γιὰ πάντα στὴ γῆ....

Ὁ Τσιγγάνος ἔτρεξε ἀμέσως κοντά του, πῆρε ἕνα σκοινί, ἔδεσε τὰ πισινὰ πόδια τοῦ χοίρου καὶ τὸν ἐτράβηξε πρὸς μιὰ κοντινὴ βελανιδιά. Πέρασε τὸ σκοινὶ ἀπὸ ἕνα κλωνάρι τῆς βελανιδιᾶς καὶ ὕψωσε τὸ νεκρὸ ζῶο σὲ ἀπόστασι ἑνὸς μέτρου ἀπὸ τὴ γῆ.

— Θάνατος ἀτ' τὸ θάνατο! μουρμούρισε στὸ Ροδρῖγο μὲ μυστηριώδη τρόπο ὁ γηραλέος Τσιγγάνος.

Ἀπὸ τὸ ρύγχος τοῦ χοίρου ἔτρεχε τώρα ἕνας ἀφρός, τὸν ὁποῖο ὁ Τσιγγάνος μάζεψε προσεχτικὰ σ' ἕνα πιάτο καὶ τὸν ἐστράγγισε ἔπειτα σ' ἕνα ποτῆρι.

Ἡ λευκὴ σκόνη ποὺ εἶχε ἀνακατώσει ὁ Τσιγγάνος μὲ τὸ κρέας, ἦταν ἀρσενικό. Καὶ ὁ ἀφρὸς ποὺ ἔβγαινε ἀτ' τὸ ρύγχος τοῦ ζώου δὲν ἦταν παρὰ ἀρσενικὸ διϋλισμένο, δηλαδὴ ἕνα δηλητήριο κατακάθαρο, ἀσφαλέστατο, ἰδεῶδες.

Ὁ Ροδρῖγο στεκόταν καὶ παρακολουθοῦσε ὅλη αὐτὴ τὴν προετοιμασία μὲ κάποια δυσπιστία.

— Ἀμφιβάλλεις ἀκόμα, ἀφεντικό; τοῦ φώναξε ὁ Τσιγγάνος. Θέλεις κι' ἄλλη ἀπόδειξι ἐπὶ πλέον; Κύτταξε ἐδῶ λοιπόν....

Καὶ ἀμέσως ξεγύμνωσε τὸ μπράτσο του.

— Κύτταξε τὸ χέρι μου, εἶπε στὸν νέο. Εἶνε κομμένο. Ξέρεις ὅμως γιατί; Μὲ δάγκωσε ἕνας χοῖρος δηλητηριασμένος, σὰν κι' αὐτόν, καὶ κόντεψα νὰ χάσω τὴ ζωή μου. Γιὰ νὰ γλυτώσω ἀτ' τὸ θάνατο, προτίμησα νὰ μείνω κουτσοχέρης...

Ὁ Ροδρῖγο βεβαιώθηκε πλέον ἀπολύτως κι' ἔρριξε στὸν Τσιγγάνο ἕνα δεύτερο βαλάντιο, γεμᾶτο χρυσάφι.

— Γιὰ πές μου τώρα, τοῦ εἶπε. Αὐτὴ τὴν ἐφεύρεσι τὴν χρησιμοποίησες κι' ἄλλες φορές;

— Ὄχι πολλές, ἀφεντικό. Ἀπὸ τότε ποὺ χασα τὸ χέρι μου —πάνε τώρα δέκα χρόνια— δὲν ξανάφτιασα ἀτ' αὐτὸ τὸ δηλητήριο....

— Καὶ ποῦ τὸ πρωτόφτιαξες;

— Στὸ Ἐδιμβοῦργο, γιὰ ἕναν μεγάλο Ἄγγλο εὐπατρίδη, ποὺ κατοικοῦσε στὴ Σκωτία καὶ ποὺ ἤθελε νὰ τὸν ξεκάμη κάποιος συγγενής του.

— Καὶ πέθανε ὁ εὐπατρίδης;

— Μέσα σὲ δέκα λεπτά, ὅπως ἔμαθα.

— Λοιπὸν αὐτὴ τὴ συνταγὴ θὰ τὴν ξέρουμε μόνον ἐγὼ κι' ἐσὺ ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός. Ἄκουσες;

— Μάλιστα, ἀφέντη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : *Ἡ συνέχεια.*

ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

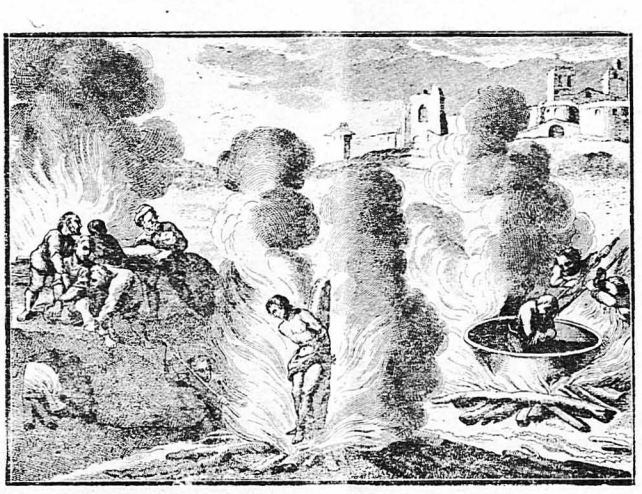

Τὸ κάψιμο καὶ τὸ βράσιμο τοῦ καταδίκου, μέσα σὲ κοχλακιστὸ λάδι !...

(Παλαιά, σπανία γκραβούρα)

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιὰ μέρα τρεῖς φίλοι μιλοῦσαν γιὰ μουσική.

— Ἐγώ, εἶπε ὁ πρῶτος, ἔχω δυνατὴ φωνή, ἀλλὰ μοῦ λείπει ἡ λεπτὴ ἀκοή.

— Ἐγώ, πρόσθεσε ὁ δεύτερος, ἔχω καλὸ αὐτί, ὄχι ὅμως καὶ φωνή.

— Ἀφοῦ ὁ ἕνας ἀπὸ σᾶς ἔχει τὴ φωνὴ κι' ὁ ἄλλος τ' αὐτιά, παρατήρησε ὁ τρίτος φίλος, μπορεῖτε ν' ἀποτελέσετε κι' οἱ δυό σας ἕναν πρώτης τάξεως... γαϊδαρο!...

* * *

Κάποιος δικαστὴς πολὺ αὐστηρὸς συνήθιζε νὰ ψηφίζη πάντοτε καταδικαστικῶς κατὰ τῶν κατηγορουμένων.

Ἀλλὰ μιὰ μέρα ἀποκοιμήθηκε ἀπάνω στὴν ἕδρα του κατὰ τὴ διάρκεια τῆς συνεδριάσεως καί, ὅταν ὁ πρόεδρος τοῦ ζήτησε τὴν ψῆφο του, αὐτὸς χασμουρήθηκε καὶ εἶπε :

— Νὰ τὸν κρεμάσουν !

— Μὰ πρόκειται γιὰ ἕνα χωράφι ! τοῦ παρατήρησε κατάπληκτος ὁ πρόεδρος.

— Τότε νὰ τὸ θερίσουν ! ἀπεφάνθη ὁ ἀμείλικτος δικαστής.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΑΟΙΔΟΣ ΑΛΒΟΝΙ ΚΑΙ Ο ΘΕΑΤΡΩΝΗΣ

Τὸ ταξεῖδι τοῦ θεατρώνη στὸ Βερολῖνο. Ἕνας καλλιτεχνικὸς θησαυρὸς μέσα σὲ μιὰ φτωχικὴ καλύβα τοῦ Τυρόλου. Ἡ χωριατοποῦλα μὲ τὴν ὑπέροχη φωνή. Ὅπου ἡ διαπραγματεύσεις ναυαγοῦν. Τὸ συμβόλαιο μὲ τὴν Ἀλβόνι. Ἡ ἀπροσδόκητη ἀποκάλυψις. Πῶς ὁ θεατρώνης πλήρωσε πανάκριβα τὴ χωριατοποῦλα, κτλ. κτλ.

Γιὰ τὴν περίφημη Ἰταλίδα καλλιτέχνιδα τοῦ περασμένου αἰῶνος Ἀλβόνι, ἡ ὁποία εἶχε γίνει γνωστὴ σὲ ὅλον τὸν κόσμο γιὰ τὴν ὑπέροχη φωνή της, διηγοῦνται τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο.

Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς σταδιοδρομίας της, ὅταν ἀκόμα δὲν εἶχε ἐπιβληθεῖ στὸ πολὺ κοινόν, ἀλλ' εἶχε κερδίσει τὴν ἐκτίμησι τῶν φιλοτέχνων, κάποιος συμπατριώτης της θεατρώνης, ἀποφασισμένος νὰ τὴν προσλάβη στὸ θέατρό του, ξεκίνησε γιὰ νὰ πάη στὸ Βερολῖνο, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ συνεννοηθῆ σχετικῶς μὲ κάποιον ἀντιπρόσωπό της.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ Τυρόλο, ἐπιβαίνοντας σὲ μιὰ ταχυδρομικὴ ἅμαξα κι' ἐνῶ διάβαινε ἔξω ἀπὸ μιὰ φτωχικὴ καλύβα, ἄκουσε μέσα στὴ γύρω σιγαλιὰ μιὰ φωνὴ ἀγγελική, θεία, ἐξαισία... Ὁ ταξειδιώτης σταμάτησε ἀμέσως γοητευμένος τὸ ἁμάξι του καὶ ἄρχισε νὰ παρακολουθῆ τὸ τραγοῦδι τῆς ἄγνωστης, μὲ πραγματικὴ ἀγαλλίασι.

— Ὤ, πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος ! φώναξε στὸ τέλος καί, μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῆ πειά, πήδηξε ἔξω ἀπὸ τ' ἁμάξι του μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ἀφήση νὰ τοῦ διαφύγη ὁ θησαυρὸς ποὺ ἀνακάλυψε.

Μπῆκε στὴν καλύβα, δῆθεν γιὰ νὰ ζητήση λίγο νερό, καὶ ἐκεῖ βρῆκε τρεῖς χωριατοποῦλες μὲ μιὰ γρηά, ἡ ὁποῖες μόλις τὸν εἶδαν σώπασαν κι' ἔτσι ὁ θεατρώνης δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβη ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς τραγουδοῦσε τόσο ὑπέροχα. Ὡστόσο, δὲν ἄργησε νὰ τὴ μαντέψη ἀπὸ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς της καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τοῦ τραγουδήση ἕνα-δυὸ μουσικὰ κομμάτια.

Ἡ ἄγνωστη χωριατοποῦλα, χωρὶς νὰ διστάση καθόλου, πραγματοποίησε τὴν ἐπιθυμία του καί, ὅταν τελείωσε τὸ τραγοῦδι της, ὁ θεατρώνης κατενθουσιασμένος τῆς ἐφανέρωσε τὴν ταυτότητά του καὶ τῆς ἐπρότεινε νὰ τὴν πάρη στὸ θέατρό του, δίνοντάς της 10,000 φράγκα γιὰ πενῆντα παραστάσεις.

Ἀλλά, πρὸς μεγάλη του ἔκπληξι, ἡ ἀφελὴς χωριατοποῦλα δὲν ἐφάνηκε ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴ γενναιόδωρη πρότασί του καὶ μάλιστα τοῦ ἔφερε ἀντιρρήσεις.

— Εἶνε λίγα, κύριε, τοῦ εἶπε. Ἐγὼ δὲν ἀποφασίζω ν' ἀφήσω τὸ σπίτι μου καὶ τοὺς δικούς μου, ἂν δὲν πάρω εἴκοσι τοὐλάχιστον χιλιάδες φράγκα...

— Ξέρετε ὅμως, τὴ διέκοψε ὁ θεατρώνης, ὅτι αὐτὸ τὸ ποσὸν εἶνε τὰ μισὰ ἀτ' ὅσα πρόκειται νὰ δώσω στὴν περίφημη Ἀλβόνι;

— Καὶ νομίζετε ὅτι αὐτὴ τραγουδεῖ καλύτερα ἀπὸ μένα;

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω, ἀλλὰ ἐσεῖς εἶστε ἄγνωστη ἀκόμα...

— Ἄ, ἔτσι λοιπόν; ἔκανε ἡ νέα. Κατάλαβα τώρα. Ἐσεῖς πληρώνετε τὴ φήμη, ὄχι τὴν τέχνη. Πάντως ἐγὼ σᾶς εἶπα τὴν ἀπαίτησί μου... Ἂν σᾶς ἀρέσει, ἔχει καλῶς. Ἀλλοιῶς μάθετε ὅτι ἀποτελῶ τὸ μόνο στήριγμα τῶν δύο νεωτέρων ἀδελφῶν μου καὶ τῆς γρηᾶς μου μητέρας καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὶς ἐγκαταλείψω, ἂν δὲν ἐξασφαλίσω προηγουμένως τὴ συντήρησί τους.

Ὁ θεατρώνης ὅμως δὲν ἔμεινε τελικὰ σύμφωνος μαζύ της καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Βερολῖνο, μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι μποροῦσε νὰ ξαναγυρίση.

Φτάνοντας ἐκεῖ, ἔσπευσε νὰ συναντήση τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Ἀλβόνι, μὲ τὸν ὁποῖο ἦρθε σὲ διαπραγματεύσεις καὶ ἀποφάσισε νὰ προσλάβη τὴν ἀοιδὸ ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 40,000 φράγκων.

— Καὶ τώρα, ρώτησε στὸ τέλος ὁ θεατρώνης, ποῦ πρέπει νὰ πάω γιὰ ν' ἀνταμώσω τὴν ὀνομαστή μας καλλιτέχνιδα;

— Θὰ πᾶτε στὸ Τυρόλο καὶ θὰ σταθῆτε στὸ τάδε χωριό ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Βερολινέζος, ἀναφέροντάς του τ' ὄνομα τῆς πατρίδος τῆς χωριατοπούλας μὲ τὴν ὑπέροχη φωνή.

Ἐν τούτοις, ὁ θεατρώνης δὲν ὑποψιάστηκε τίποτε κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Τυρόλο. Ἐκεῖ, σὰν ἔφτασε στὸ γνώριμό του χωριό, ζήτησε νὰ ἰδῆ τὴν περίφημη ἀοιδό. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξί του ὅταν βρέθηκε ξανὰ μπρὸς στὴν ἁπλοϊκὴ χωριατοποῦλα, ἡ ὁποία δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Ἀλβόνι.

— Ὥστε σεῖς εἶστε ἡ Ἀλβόνι; τῆς εἶπε.

— Μάλιστα, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ καλλιτέχνις μὲ ἀταραξία. Ἂν μὲ πληρώσατε ἀκριβά, γι' αὐτὸ φταῖτε σεῖς. Ἐξ ἄλλου τὶς εἴκοσι χιλιάδες ποὺ μοῦ προσφέρετε παραπάνω, θὰ τὶς ἀφήσω φεύγοντας στοὺς δικούς μου κι' ἔτσι θὰ θαρθοῦμε ἴσα-ἴσα...